

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: L. P.

proti
žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení, IČO 00006963
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024, č.j. RN-XXX-RSO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované (dále v textu i jako „žalovaná“), kterým byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) ze dne 15. 5. 2024, č.j. R-15.5.2024 – X/XXX, kterým byla zamítnuta žádost o přepočítání starobního důchodu.
2. Žalobce v předmětné žalobě uvedl, že nesouhlasí se zamítnutím jeho námitek a žádá, aby byl proveden přepočítání jeho starobního důchodu. Žalobce se domnívá, že ČSSZ postupovala

nesprávně, když neprovedla výpočet, resp. přepočet, s přihlédnutím k čl. 87 odst. 5 až 7 koordinačního nařízení č. 883/2004. *In concreto* žalobce namítá, že ČSSZ neprovedla přepočet starobního důchodu k datu 1. 5. 2010 (namísto ke dni přiznání důchodové dávky) a nevymezila tak rozhodné období ke konci roku 2009. Žalobce se dále neztotožňuje ani s tím, že dodatečně doložené doby pojištění neměly vliv na přepočet výše důchodu. K tomu žalobce uvedl, že měl přiznán důchod dle ust. § 30 zákona č. 155/1995 Sb., a to od 05. 12. 1997 a „na základě parametrů vypočtených k tomuto datu (tedy k 05. 12. 1997, těmi parametry jsou OVZ a VPZ) mi byl posléze vypočten starobní důchod dle ust. § 29 téhož zákona s datem přiznání 15. 04. 1998.“ Žalobce se tak domnívá, že ČSSZ neprovedla přepočet původního důchodu přiznaného v roce 1997 a s tím souvisejícími parametry, na které by měl minimálně rok 1991 vliv. Z toho pak žalobce „sekundárně“ dovozuje, že taková skutečnost má vliv na výši přiznaného starobního důchodu od 15. 4. 1998.

3. Žalovaný se ve svém vyjádření k předmětné žalobě víceméně odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný opětovně poukazuje na skutečnost, že žalobci byl český starobní důchod přiznán dne 15. 4. 1998, kdy posléze opakovaně žádal o jeho přepočet s ohledem na dobu pojištění v Německu za období 1991 až 2000. Žalovaný opět poukázal na to, že německý nositel pojištění opakovaně žalobci potvrdil dobu pojištění vždy na tzv. sezónní intervaly. Na druhou stranu bylo řečeno, že doba pojištění v Německu do roku 2001 nebyla potvrzena, neboť německý nositel pojištění potvrdil doby pouze po roku 2000. K těmto opakovaně potvrzeným dobám (po roce 2000) však žalovaný dodal, že byly získány až po datu přiznání českého starobního důchodu, tak nebylo možné postupovat dle čl. 87 odst. 5 koordinačního nařízení, a tak provést přepočet důchodu a doby pojištění získané v Německu nově započítat.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13) „povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k

této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013–50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“

6. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013–19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018–37, bod 9).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
9. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
10. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat se námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* - náleze Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
13. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“*
14. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
15. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.

16. Krajský soud se předně ztotožňuje se závěry Veřejného ochránce práv (dále jen „ombudsman“), který dne 22. 4. 2024 vydal zprávu o šetření postupu ČSSZ v dané věci žalobce. Ombudsman dospěl k závěru, že ČSSZ nepochybila, když při stanovení výše starobního důchodu nezhodnotila zaměstnání žalobce v Německu za období od roku 1991 do 1998. Ombudsman rovněž dospěl i k závěru, že při určení výše daného starobního důchodu žalobce ČSSZ správně aplikovala zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, jakož i správně zhodnotila otázku pracovních kategorií vůči žalobci. Ombudsman však došel ve dvou bodech k tomu, že ČSSZ pochybila, když mj. v předmětném rozhodnutí neprovedla přepoččet důchodu podle čl. 87 odst. 5 až 7 koordinačního nařízení.
17. Krajský soud souhlasí se závěrem ombudsmana v tom ohledu, že v období od roku 1991 (1. 12. 1991) do 1997 (03. 06. 1997) žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění. Dále je třeba uvést, že ČSSZ není oprávněna přihlížet k dobám, o kterých žadatel o důchod (žalobce) jen a pouze tvrdí jejich získání v Německu, když nedojde k jejich náležitému potvrzení ze strany příslušného (německého) nositele důchodového pojištění. Tuto tvrzenou skutečnost žalobce však německá strana nepotvrdila, resp. německý nositel nepotvrdil, že by žalobce získal potřebnou dobu pojištění za období let 1991 až 1997/1998. Z tohoto důvodu ČSSZ skutečně nemohla do výše důchodu započíst požadovanou, ale nepotvrzenou dobu německého pojištění. Jak správně uvedl ombudsman ve své zprávě na str. 4: *„Německý nositel pojištění ani u jednoho ze stěžovatelů opakovaně nepotvrdil dobu pojištění od roku 1991 do roku 1998. Tyto doby proto nemohly být v českém starobním důchodu zhodnoceny.“*
18. K otázce nezbytnosti potvrzení dílčího tvrzení žalobce o získání potřebné doby pojištění v zahraničí se dostatečně vyjádřil i ombudsman, když se odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2023, č.j. 3 Ads 17/2021-31, že ČSSZ nikterak tvrzenou zahraniční dobu pojištění nezjišťuje a ani nehodnotí. ČSSZ si pouze ověřuje uvedené tvrzení u příslušného zahraničního orgánu, jehož závěry pak v rámci EU pouze přejímá a na jejich podkladě rozhoduje.
19. Jednotlivé závěry ombudsmana sice samy o sobě nejsou právně závazné, ale tím, že se s nimi soud ztotožnil a přebíral je v rámci svého rozhodování, tak došlo k jejich objektivizaci.
20. Podle názoru krajského soudu postupovala žalovaná při stanovení výše důchodu žalobce správně. Navíc, jak poukázal i ombudsman na str. 6 své závěrečné zprávy z šetření, tak žalobce původní rozsah zápočtu v rámci svého důchodu nikterak nezpochybnil. Žalobci se navíc dostalo „dobrozdání“ ve smyslu toho, že se mu dostalo výhody výpočtu výše jeho důchodu podle právní úpravy, která pro něj byla příznivější. Soudu je zřejmé, stejně jako bylo i ombudsmanovi, o co se žalobce snaží, neboť započtení německé doby pojištění do vzniku nároku na důchod mohlo žalobci přinést zřetelné zvýšení jeho důchodu, což však nebylo z výše předložených důvodů možné.
21. Za nejpodstatnější žalobní bod je namítán nesprávný postup žalované vůči přepočtu důchodu žalobce, když neměl být aplikován čl. 87 odst. 5 až 7 koordinačního nařízení. Ze vzájemné komparace žaloby a zprávy ombudsmana je nepochybné, že žalobce víceméně převzal namítaný důvod ze zprávy ombudsmana a vtělil jej do své žaloby, ale bez toho, aby dále konkrétně rozebral, v čem přesně spočívalo pochybení žalované, resp. jak mělo dojít k požadovanému přepočtu jeho důchodu. Z tohoto důvodu **předmětná žaloba vykazuje rysy abstraktnosti, když dochází k obecné polemice a opakování obdobných nebo i stejných námitek.** Mnohé námitky už zazněly v rámci opravného prostředku, přičemž soudní

přezkum nemá sloužit jako další "třetí" instance, proto není v zásadě možné vystavět žalobní důvody na důvodech odvolacích. Nejen z tohoto důvodu není soud oprávněn, proto ani povinen, k dotváření žalobní argumentace. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelně a neřádě odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

22. Předně nutno uvést, že koordinační mechanismus se vztahuje na poskytování důchodových dávek pro migrující pracovníky. Tento mechanismus je vystavěn na několika základních principech a východiscích, mezi která řadíme princip rovného zacházení, princip sčítání dob pojištění, princip zachování nabytých práv, princip aplikace jednoho právního řádu, jakož i princip stejného posuzování skutečností (tzv. asimilace faktů). Lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2013, č.j. 3 Ads 25/2012-41.
23. Vedle toho platí, že čl. 5 koordinačního nařízení se vztahuje k tomu, že rozhodné skutečnosti mající význam pro posouzení nároků migrujících pracovníků, byť nastalých v jiných členských státech, tak je třeba jejich vzetí v úvahu stejně náležitě, jako by nastaly v daném členském státě (viz. KOLDINSKÁ, K. et al. *Sociální zabezpečení osob migrujících v EU*. Praha: C. H. Beck, 2007, 230 s. ISBN 978-80-7179-622-0. s. 57-58).
24. Ve vztahu k **čl. 87 odst. 5 koordinačního nařízení** (č. 883/2004) je nutno uvést, že **sice umožňuje přezkum a s tím související přepočtení důchodu** vypočteného na základě právní úpravy účinné přede dnem jeho použitelnosti, ale toliko **nezakládá povinnost vyplacení rozdílu mezi důchodem už vyplaceným, resp. přiznaným, v uplynulých letech a důchodem přiznaným dle koordinačního nařízení**. V této souvislosti je možné odkázat i na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 Ads 69/2021-29, ve kterém byl odmítnut závěr o tom, že měl být starobní důchod vypočtený podle koordinačního nařízení přiznán již ode dne přiznání původní výše starobního důchodu. Navíc z čl. 87 daného koordinačního nařízení explicitně vyplývá, že toto nařízení přímo nezakládá retroaktivní účinky. Dodatečně soud uvádí, že termín „den použitelnosti“ ve smyslu čl. 87 odst. 5 koordinačního nařízení není roven dnu jeho platnosti (20. 05. 2004), nýbrž dle čl. 91 tohoto nařízení až dnem vstupu v platnost prováděcího nařízení č. 987/2009, což je den 1. 5. 2010.
25. Vyhodnocené pochybení žalované ze strany ombudsmana o tom, že žalovaná mohla a měla zhodnotit doby pojištění získané po nároku na starobní důchod ke dni účinnosti koordinačního nařízení a tím provést přepočtení ve smyslu jeho ustanovení a následně jej

„zřetelně“ promítnout do svého rozhodnutí, a to vyjádřením potencionálního vlivu na výši starobního důchodu žalobce, pak krajský došel k závěru, že žalovaná respektovala doporučení ombudsmana a jeho námitkou se zabývala. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí uvádí, že rozhodné období bylo v případě žalobce pro účely přiznání starobního důchodu vymezeno roky 1986 až 1997, přičemž došlo k započítání všech jeho evidenčních materiálů, což byl tedy postup v souladu s platnou a účinnou právní úpravou.

26. Jak sám žalovaný uvedl, tak žalobce opakovaně žádá o přepočítání svého starobního důchodu, a to pro požadované „započtení“ sezonního zaměstnání v Německu mezi lety 1991 až 2000. Opakovaně pak správně uvedl, že doby pojištění žalobce potvrzené německým nositelem pojištění byly získány až po datu přiznání důchodové dávky (po 15. 04. 1998), přičemž „údajné“ dřívější doby pojištění tento německý oprávněný subjekt nepotvrdil. Žalovaná správně zjistila, že německý nositel pojištění nepotvrdil skutečnost, že by žalobce získal v Německu potřebnou dobu pojištění v období let 1991-2000 (strana 2 žalovaného rozhodnutí, poslední odstavec). Žalovaný tak shodně učinil v rámci vyjádření k žalobě.
27. Německý nositel pojištění v daném případě jednoznačně potvrdil pouze některé z žalobcem namítaných dob, proto k těm, které takto potvrzeny nebyly, tak nebylo možné přihlédnout. Sčítání dob podléhá všechny doby potvrzené příslušnými institucemi z jiných členských států EU, a to i tehdy, pokud by tatáž osoba nebyla na území státu, který o dávce rozhoduje, považována za dobu pojištění, zaměstnání atd, či za dobu rovnocennou. Uvedené znamená, že je nezbytné při sčítání dob započíst i doby potvrzené jiným členským státem bez zpochybňování jejich kvality. Zároveň platí, že uznání určité doby pojištění, zaměstnání atd pro účely posouzení (ne)splnění podmínek nároku na dávky sociálního zabezpečení a (ne)stanovení jejich výše se řídí vnitrostátními předpisy členského státu, na jehož území byly získány, nebo jsou považovány za získané (viz. GREGOROVÁ, Z., GALVAS, M., KOMENDOVÁ, J., STRÁNSKÝ, J., ČERNÁ, J. *Právo sociálního zabezpečení České republiky a Evropské unie*. Brno: Právnická fakulta MU, 2018, s. 274-275. ISBN 978-80-210-8842-9). Doby pojištění získanou v jiném členském státě je třeba započíst při provádění výpočtu českého dílčího důchodu v její reálné délce (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2008, č.j. 3 Ads 90/2008-105). Nad to je třeba poukázat na čl. 13 odst. 2 nařízení 987/2009, podle kterého platí, že pokud jsou doby, jenž mají být započítány, odpovídající maximální roční výši dob podle právních předpisů čl. států EU, ve kterých byly získány, tak nesmí vést k použití přepočítacích pravidel v rámci jednoho kalendářního roku k době kratší, než je možné roční maximum dob stanovených podle příslušných právních předpisů.
28. Argument žalobce o tom, že ČSSZ neprovedla správně přepočet jeho původně přiznaného důchodu, na který měl mít min. rok 1991 vliv, je věcně nepodložený, a to na rozdíl od ucelené argumentace žalované strany. Žalobce uvádí, že: „Z toho sekundárně dovozují, že by to ovlivnilo výši přiznaného starobního důchodu od 15. 4. 1998.“ Toto své tvrzení však nijak nerozvádí do podrobností, čímž nepoukazuje na konkrétní fakta, jak mohlo dojít k ovlivnění přiznaného důchodu.
29. Krajský soud se pro příliš obecné a ničím nepodložené spekulativní úvahy žalobce neztotožňuje s jeho argumentací, přičemž se přiklání k závěrům vyslovených žalovanou stranou. Žalobce přejímá závěr ombudsmana, který hovoří v jeho prospěch, ale už dále nevysvětluje, v čem konkrétně došlo k porušení jeho práv. Jak bylo řečeno, tak krajský soud však za žalobce není oprávněn utvářet nebo snad domýšlet žalobní argumentaci tak, aby sám vyhledával důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí, neboť by tím soud převážil

"pomyslnou miskou vah nestrannosti", čímž by už nebyl nestranným a nezávislým arbitrem vůči dvěma stranám.

30. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná, proto musel ji zamítnout (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. února 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce